

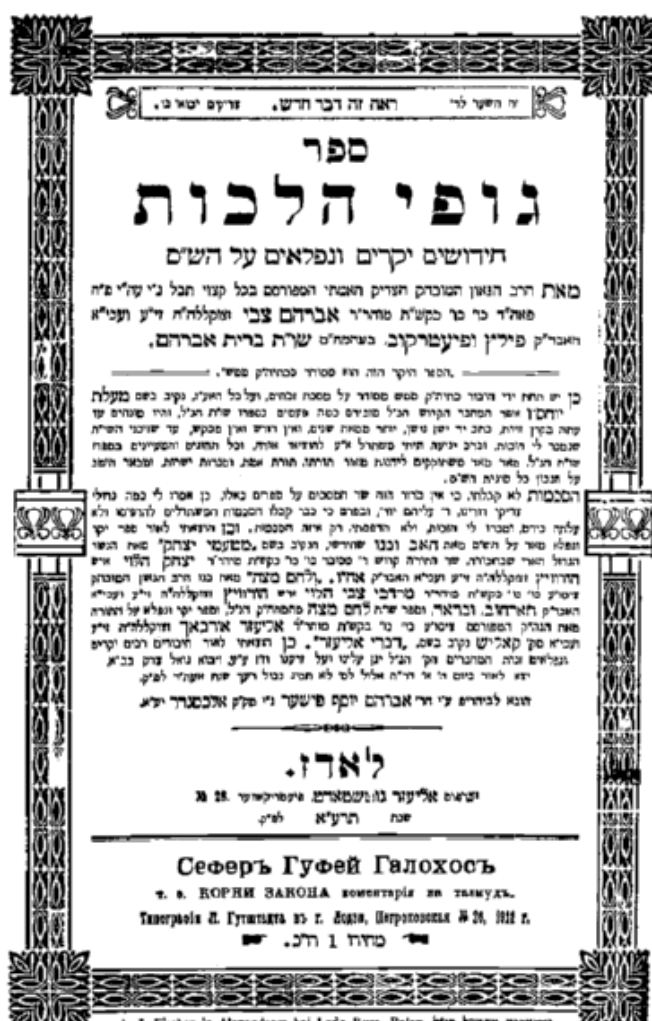
👉 **כא בהסכמה** על זרע ברוך; זר זהב ומנחת יהודה. ע"י עליו בשם הגדולים השלישי (מער') א (אות קפו); דגלנו (ווארשא תרפ"ח).

אלו דברי הרה"ק רבי משה מקאזניץ:

אם בארוזים נפלה שלהבת צדיק קדוש ה'
 כזה שהיה פרוש ומובדל מן העולם
 הזה לגמרי, אשר לא טעם לחם בכל ימות
 השבוע, משבת לשבת לא נטל ידיו ללחם
 לסעודה, וגודל הסיגופים של איש צדיק
 הזה שהיה מסגף ומצער נפשו כל ימיו
 ומקבל על עצמו יסורים של אהבה אין
 לשער ולספר ותקצר היריעה מהכיל,
 ועכ"ז יד אלקי נגעה בו ופגעה בו מדת
 הדין ליקחו מן העולם ולסלקו קודם זמנו
 בעוה"ר, מה נעשה אנחנו צעירי הצאן
 אדם אזובי קיר אשר אנו כאין נחשבים
 נגד צדיק קדוש ה' כזה ונחשבנו כבהמה

בז. תשובה אליו בפתחי שערים (סי' סו).

ולחיבורנו על שו"ע אה"ע קראתי
מעלת יוחסין, ולחיבורינו על שו"ע הלכות
ריבית קראתי הלואת חן, ולשאר חידושי
הלכות שלי קראתי גופי הלכות, וחלקתי
לשני חלקים, חלק ראשון המה חידושים
על כמה מסכתות פלפולים בגפ"ת
ומפרשים ראשונים ואחרונים וכמה
חלוקים דרבנן ודרושים בשמעתא, חלק
ב' המה כמה קונדרסים מלוקטים בלשונות
הפוסקים רמב"ם טורים ושו"ע בכל
שלשה חלקי השו"ע. ולכל חידושי אגדתא
שדרשתי ברבים השמעתי קולי בבואי אל
הקודש בבהכ"נ וביהמ"ד, קראתי פעמוני
זהב ע"ש הפסוק ונשמע קולו בבואו אל
הקודש וכו'.

מתלמידיו: רבי אהרן פיעטרקאווסקי
דיין בלאסק (בן רבי משה ראב"ד

השגיה על השוחטים אשר בסביבת סטריקוב כי יתמידו בלימוד הלכות שחיטה וניקור. מרותו היתה מוטלת על כל הרבנים הדיינים והשוחטים אשר בסביבתו הקרובה וגם הרחוקה. הרבה להתענין בסידורי הצדקה אשר בקהלות שבסביבו ובגורלן של אלמנות ויתומים.

אמרו עליו כי מימיו לא טעם טעם בשר, ורק ליחידי סגולה הושיט ידו לשלום מבלי שתהיה עטופה בטלית, וכשביקר אצלו האדמו"ר רבי שמחה בונם מפשיסחה בלויית תלמידו האדמו"ר רבי חנוך העניך מאלקסנדר הוציא האדמו"ר רבי פישלי את ידו מטליתו כדי לתת שלום לרבי מפשיסחה, חטף גם הרבי מאלקסנדר אז צעיר לימים את היד, הסבא קדישא מסטריקוב סקר אותו במבט חודר ומיד הגיש לו את ידו שנית לשלום.

בימי בין המצרים היה יוצא את סטריקוב וחוזר לביתו רק אחרי תשעה באב, כדי לקיים מעין גלות בימים הללו. כשנקלע פעם בשבוע של תשעה באב ללובלין ביקר בביתו של החוזה שערך לכבודו סעודת מצוה עם בשר ודגים. רבות דיבר החוזה מלובלין בשבחו ואף הגדירו כעולה תמימה. כשביקר בקאזניץ, בביתו של המגיד באחד מתשעת הימים באב לבש המגיד בגדי שבת כאילו היה זה יום של חג, הושיב את האדמו"ר רבי פישל בראש השולחן ועמל לשמשו במו ידיו.

בערוב ימיו הרבה ללמוד זכות על ישראל וסירב לשמוע על חטאי אנשים, שוב לא האמין כי אדם מסוגל לחטוא במזיד ולא מתוך אונס. הוא הגיע לשנות שיבה וזקנה מופלגים ולמרות חולשתו ומחלותיו המשיך עד ליומו האחרון את

נגד מעלתו הגדולה וכמו שאמרו חז"ל אם ראשונים כו' (באר משה פ' ויקרא).

כה מספר עליו נכדו בקונטרס גזע פאר:

עד מהרה נתגלה כאיש קדוש ובעל מופת ורבים נהרו אליו לסטריקוב, שם קבע את מושבו. נערץ ונקדש על ידי כל גדולי החסידות בפולין ואף אדמו"רים וביניהם האדמו"ר רבי שמחה בונם מפשיסחה ביקרו בבית מדרשו. אלפי חולים ועניים סובלים נהרו לסטריקוב לבקש את ברכת האדמו"ר וחצרו המה תמיד המון אנשים מבקשי עזרה. כסף רב ניתן לו על ידי המונים אשר באו אליו שהוא מיהר לפזר לצדקה ובעצמו חי בעוני ומחסור, בבית צנוע וישן ללא רהיטים כמעט. הוא סירב בתוקף לקבל את הצעות החסידים לעבור לבית יפה ונוח ולחיות ברווחה יחסית. לבושו ומאכלו כמאכל ולבושי עניים. בשבתות ובחגים סעד עם עניים ועוברי דרך מחוסרי כל כשהחסידים המרובים אשר מלאו את בית מדרשו הצטופפו סביב.

גדולי החסידות בדורו ראו בו קדוש עליון, ובמרוצת הימים כנהו בשם הסבא קדישא, אשר לא ידע בטיב הכסף וערכן של מטבעות ומעולם לא יצא את ארבע אמות של תורה וחסידות. רק שעות ספורות מדי יום ביומו הקדיש לקבלת פני ההמונים אשר דפקו על דלתי ביתו, אולם ברוב שעות היום ישב סגור ומסוגר בחדרו החשוך למחצה, כשאיש אינו מרשה לעצמו להטרידו. מעט מאד השמיע מתורתו לחסידים או לבני עירו, דיבר ברמז קל ולרוב אף לא הבינוהו ולא עמדו על סוף דעתו. לעומת זאת הרבה לבחון את דייני ורבני הסביבה בהלכה, ובמיוחד

ספר

נחלת שבעה

הספר

על מות אאמ"ו הרב הגאון האמיתי הצדיק פאר הרוד
מ"ה מאיר צילך זצלה"ה אב"ד רק"ק לאסק.

סאחי שמואל בן הרב הגאון הנ"ל.

ברעסלויא

נדפס של המדומס כ"ה ל"ב זולצנאך וכנו.

שנת תקפ"ז לפ"ק.

אלו דברי בנו רבי שמואל צילך:

במסתרים תבכה נפשי בזכרי את צדקתו
וישרת לבבו אשר הי' טוב
בעיני ה' ואדם, צדקת ה' עשה ומשפטיו
עם ישראל והורה את הדרך נלך בו כו'.

והנה גם במעלליו יתנכר נער, עוד
בהיותו ילד נראה בו תומת לבבו ויראת
ה', כאשר הוגד לנו מאנשי אמת. בהיותו
בן עשר שנים למד בק"ק בערלין אצל
כבוד הגאון המפורסם אב"ד בעל מחבר
קרבן עדה [על ירושלמי], והיה הולך
וגדול.

בהיותו בן שבעה ועשרים שנה נתקבל
לאב"ד ור"מ דק"ק לאסק [על מקומו של
הגאון רבי פנחס זעליג בעל עטרת פז]

עבודת הקודש שלו שהדהימה את הכל.
מקורביו הרגישו כי יסורים רבים פקדו
אותו אבל הוא לא התלונן מעולם לאיש
מכאביו, סירב להזדקק לרפואות כל שהן.
ביום (ט' בטבת שנת תקפ"ה) [טו"ב
בטבת שנת תקפ"ב] נתבקש האדמו"ר רבי
פישל לישיבה של מעלה בעיר מגוריו
סטריקוב. שושלת אדמו"רי בית זיכלין
המשיכו לנהל את חלק מעדתו הגדולה,
אחרי שבנו יחידו רבי יעקב מבזוין סירב
לנהל את העדה.

ע"י עליו בלהב אש (עמ' 10); שפתי קודש;
יכהן פאר (טבלה ט מס' 6); אור יקרות (ח"ב).

הוצאת חמד

רבי מאיר צילך

אבד"ק לאסק

הגאון ר"ע איגר מכנהו בתשובה כת"י:
הרב הגאון הגדול האמיתי נשיא
ישראל ע"ה פ"ה המפורסם מה"ו מאיר
צילך (הפלס) כ"י. נפטר י"א אדר שני תקפ"ו.
מבניו: רבי שמואל אבד"ק ברעזין
ופאוואנזיק כ"י.

כח. בהקדמה לאמרי יעקב (תרע"ג) מביא:
שמעתי בשם הגאון מוהר"ע איגר ז"ל ואתהלכה
ברחבה כי פקודיך דרשתי, ואדברה בעדותיך נגד
מלכים ולא אבוש, כשאדרוש ברבים, בפרט נגד
מלכים מאן מלכי רבנן כמו הגאון ר' מאיר צילך,
אם אומר סברות שלי הלא ירוצו גלגלתי, על כן
אתהלכה ברחבה ודרך כבושה שכבשו
הראשונים, ולא אבוש.

כט. חיבר נחלת שבעה (הספד על אביו). נפטר
א' סוכות תר"י. מצבתו בנחלת עולמים (אות נג).
(מצבת בנו רבי אברהם באבני זכרון אות תתמד).